Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: ”Valdemar Seier”, i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 515. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555237152.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Den nationale vækkelse var Ingemann ikke ene om at arbejde for i 1820'rne. Efter statsbankerotten i 1813 og Kielerfreden i 1814, hvor Danmark måtte afstå Norge, fulgte en periode med tilbagegang for både handel og landbrug. Da opstigningen fra dette nulpunkt efterhånden kom i gang, ydede også litteraturen sit bidrag til den folkevækkelse, der syntes fornøden. Især naturligvis Grundtvig, men også periodens andre litterater havde ligesom Ingemann et bevidst nationalt sigte med deres værker fra 1820'rne. Denne nationalromantik
516 var i høj grad inspireret af den tilsvarende tyske retning, men rigtignok med et mere afdæmpet politisk budskab. Og rammerne for politisk udfoldelse var snævre: Frederik VI's enevælde tålte endnu i 1820'rne ikke nogen offentlig debat om politisk ømtålelige emner. Ingemann har dog ikke følt rammerne trykkende. For det første var den væsentlige frihed for ham den åndelige - og den havde man efter hans mening netop under Frederik VI. Han var nemlig overbevist om kongens omsorg for nationens åndelige velfærd, og det vil i praksis sige majestætens beskyttelse af religion, kunst og videnskab, som Ingemann ved flere lejligheder har prist, mest direkte i sin tale på kongens fødselsdag i 1824. For det andet bevarede han - som næsten hele det danske samfund endnu i midten af 1820'rne - en urokket tillid til enevælden som den styreform, der bedst forenede kongen og folket om deres fælles opgave og ansvar: bevarelsen af folkeånden.